

somhed, ligesom det ikke saa meget beror paa selve Virksomheden som paa den, der driver denne, om Varen holdes oppe paa en vis Standard.

Desuden er den Betyggelse for Publikum, man plejer at paaberaabe sig, ret illusorisk, naar Indehaveren af Mærket kan tillade andre at benytte det, hvad der intet er til Hinder for efter nugældende Ret, eller naar han kan lade det udslette af Registret den ene Dag for den næste Dag at lade det registrere i en andens Navn, hvad der heller intet er til Hinder for efter dansk Ret, der ikke kender den ovenomtalte Spærrefrist.

Derimod kan det være af stor Interesse for Indehaveren af et Varemærke, der paa Grund af derpaa anvendte Reklameomkostninger, Indarbejdelse o. desl. kan repræsentere en betydelig good-will, at han kan være i Stand til særskilt at afhænde Mærket, hvis han f. Eks. paa Grund af Forretningsophævelse, Dødsfald, Konkurs, Ophør med at fabrikere den paagældende Artikel e. l. ønsker det. At henvise ham til samtidig at overdrage Virksomheden er ikke, hvis man ikke vil tillade rent Proformaværk, en Udvej, der altid kan praktiseres, bl. a. maaske fordi der kun kan findes en Køber til Varemærket, men ikke til Virksomheden. Den Pris, Erhververen betaler, vil desuden som Regel være en større Garanti for, at Varemærkets Standard bevares, end om det vedblev at være knyttet til en maaske hensygnende Virksomhed.

Af alle disse Grunde vil der i Overensstemmelse med Flertalsbeslutningen paa de nordiske Konferencer, formentlig ikke for Fremtiden være tilstrækkelig Anledning til at lægge Hindringer i Vejen for Varemærkers frie Overdragelighed, saaledes at de almindelige Regler om Formuerettigheders Overgang kommer til Anvendelse for disse lige som for andre Formuegoder.

Pariserkonventionen indeholdt indtil den i London i 1934 stedfundne Revision ingen Bestemmelser om Varemærkers Overdragelighed.

Da der imidlertid ogsaa i andre Lande i de senere Aar har været fremsat stærke Ønsker om at komme bort fra Princippet om Varemærkers Samhørighed med Forretningen, har dette Spørgsmaal gentagne Gange været gjort til Genstand for Drøftelse ikke alene blandt de nordiske Lande indbyrdes, men ogsaa ved forskellige internationale Forhandlinger, saaledes f. Eks. paa den Kongres, der blev afholdt i London i 1932 af den internationale Forening for industriel Retsbeskyttelse.

Fra forskellige betydende Landes Side

— bl. a. Englands — er det ved disse Lejligheder blevet hævdet, at Tiden endnu ikke var moden til at træffe internationale Aftaler til Gennemførelse af den frie Overdragelighed i samtlige Unionslande.

Som Følge heraf opnaaedes der paa Londonkonferencen ikke Enighed om Optagelse af hertil sigtende Bestemmelser i Pariserkonventionen.

Derimod naaede man et lille Skridt i Retning af den frie Overdragelighed af Varemærker ved i Overensstemmelse med en paa ovennævnte Londonkongres af 1932 vedtagne Resolution at indføje en ny Bestemmelse i Konventionens Art. 6 d med følgende Ordlyd:

„1) Naar Gyldigheden af Overdragelsen af et Varemærke ifølge Lovgivningen i et Unionsland er betinget af, at den sker samtidig med Overdragelse af den Virksomhed eller Kundekreds, hvortil Mærket hører, skal det være tilstrækkeligt til gyldig Overdragelse, at der til Erhververen overdrages den Del af Virksomheden eller Kundekredsen, som findes i dette Land, tilligemed Eneretten til dér at fabrikere eller sælge Varer med det paagældende Mærke.

2) Denne Bestemmelse skal ikke paalægge Unionslandene nogen Pligt til at godkende Overdragelsen af et Mærke, hvis Erhververens Brug af dette i Virkeligheden vil kunne medføre en Vildledelse af Offentligheden, i Særdeleshed med Hensyn til Oprindelsen, Beskaffenheden eller Hovedegenskaberne vedrørende de Varer, for hvilke Mærket skal anvendes.“

Lovforslagets § 8 omfatter det i Konventionen nævnte Specialtilfælde og fyldestgør saaledes Kravene i Konventionen paa dette Punkt.

Den i samme Paragrafs andet Stykke indeholdte Bestemmelse, at Retten til en Forretningsregistrerede Varemærke uden videre anses for overgaaet til den, hvem Forretningen overdrages, er en almindelig Præsumptionsregel, der forøvrigt, som det siges i Slutningen af Stykket, kan fraviges ved anden Overenskomst. I Betragtning af, at det i 1. Stk. er foreslaaet at gøre Varemærker frit overdragelige, maa en Regel som den i 2. Stk. indeholdte antages at være praktisk for at undgaa Misforstaaelser, navnlig i den Tid, der forløber, inden den nye Ordning er trængt tilstrækkeligt ind i den almindelige Bevidsthed.

Ved de ovennævnte Bestemmelser tilsigtes ikke nogen Ændring i Opfattelsen af